

DÜNYAYI KARIŞTIRAN İKİ CÜMLE VE İKİ ÇÖZÜM

HASAN PİR

ANALİZ

HASAN PİR

İnsanlığın varlığı imtihanın varlığıdır.

Her insan bu dünyada bir imtihanlar yumağı içinde yuvarlanıp gidiyor.

Zenginlik – fakirlik ikilemi, tarih boyunca tüm insanlar için çok önemli bir sınav gerçeği olmuştur.

Zenginlik ve fakirlik, tarihin her döneminde olduğu gibi bugün de önemli bir sosyal olgudur. Mutlulukların ve mutsuzlukların temelinde çoğu kez var olan bir realite.

1789 Fransız ihtilâlinde olduğu gibi, tarihin kaydettiği sosyal sınıflar arası çatışmalardan kaynaklı ihtilâllerin ana sebeplerinin başında çoğu kez “zenginlik ve fakirlik” çatışması gelmiştir.

Risale-i Nur müellifi Bediüzzaman Hazretleri'nin de tespitleriyle; insanların doyumsuzlukları sonucu ortaya çıkan ve başkasının güçsüzlük ve fakirliğini kendisinin yükseliş ve zenginliğine basamak yapan zihniyetin ifadesi olan “**sen çalış, ben yiyeyim**” anlayışı Komünizm'in doğuşuna sebep olan felsefenin bizzat kendisidir. Diğer taraftan “**ben tok olayım, başkası açlıktan ölse bana ne**” anlayışı da Kapitalizm'in doğuş sebeplerinden biri olmuştur.

Bu iki önemli tespit cümlelerinin birinde insanları çalıştırıp onların emeklerini kullanma, diğerinde ise zenginlikleriyle zevk ve sefası içinde olanların fakirlerin halini görememe anlayışı bulunmaktadır.

Zenginlik – fakirlik tablosundaki olumsuzluğun özeti olan “**sen çalış ben yiyeyim**” anlayışını İslam dini faizi haram kılarak halletmiştir. “**Ben tok olayım, başkası açlıktan ölse bana ne**” anlayışını da zekât ibadeti ile kökünden çözmüştür. Dinimiz İslam'ın ortaya koyduğu bu pratik ve en kolay çözümlerin uygulanamayışındaki hataları ise hep birlikte kendimizde aramak zorundayız. Toplumlarda, zenginlerle fakirleri bir birine yaklaştıran bir sebep olmalıdır ki –dünya tarihindeki önemli ihtilâllere bile neden olan- bu iki sınıf arasında baş gösteren düşmanlıkların köruklediği sosyal çatışmalar önlenebilsin. Bu konuda bugüne kadar tespit edilen en önemli çözüm yolu, “**faizin terk edilmesi ve zekâtın verilmesi gerçeği**” olmuştur...

Zengin kişi mal varlığını, haram olduğu için faizden uzak tutunca erimemesi için tek yol o varlığı hizmete, yatırıma dönüştürmesi, toplumun yararına sunmasıdır. Zekât'a gelince; zekâtın psikolojik önemli bir yönü, fakirin zengine karşı minnet çekmesine engel olmasıdır. Zekât dışı yardımlarda fakir bir insan

kendisine yardım eli uzatan zengin birine karşı belki bir eziklik ve minnet duyabilmektedir. Zekâta ise böyle bir durum söz konusu olmamaktadır. Zekât bir ibadet olduğu için, onu veren zengin, yardım ettiği fakiri hiçbir şekilde minnet altında bırakıcı ve incitici tavır içinde olamamaktadır. Çünkü zengin; bu yardımıyla Allah'ın emrini yerine getirmiş olmaktadır. Yaptığı iş bir ibadettir. Fakirin başına yaptığı yardımı kakmaz, onu mihnet altında bırakacak bir davranışa giremez. Çünkü; verdiği bu zekatla kendisi ibadet yapmıştır...

Zekâtın bu önemli özelliğinden kaynaklı olarak fakirin; zekâtını veren zengine karşı olumlu bir bakışı da ortaya çıkmaktadır ki, bu sayede fakirin, zenginin malına, servetine karşı kötü gözle ve art niyetle bakış psikolojisi de ortadan kalkmaktadır. Zekâtın zenginle fakir arasında bir köprü olduğu gerçeği de böylece kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Zenginiyle fakiriyle herkes, insan onurunun incinmeyeceği bir hayatı yaşayabilmelidir. İnsana hayatı verip onu bu dünyaya gönderen Yüce Allah, onun rızıkına da kefil olmuştur. Bütün rızıkların son noktası ise şükürdür. Şükürün en güzeli ise, nimeti vereni bilip, malın asıl sahibinin Allah olduğu anlayışından hareketle, elindeki nimetleri Yaratıcı'nın emri doğrultusunda muhtaçlarla paylaşabilme olgunluğudur.

Güzel günler dileğiyle.